

2008

Kung Bore

Maria Hedman

JULKALENDER 2008

Kung Bores Rike - återkomsten

Bangsiland.com ©2008 - Anna Maria Hedman

[KUNG BORES RIKE – ÅTERKOMSTEN 2008]

Om Kung Bores Rike - återkomsten Detta har hänt: När vi lämnade flickorna senast var det julafton. Flickorna Anna och Karin vaknar förvånade i sina egna sängar och förstår ingenting. De är hemma igen efter ett hejdundrande äventyr de upplevt i Kung Bores Rike. De blev diktade en mörk decembermorgon för att slutföra ett uppdrag som invånarna i Kung Bores Rike länge, länge gått och väntat på. Det är nämligen så att prinsessan Esmeralda blivit tillfångatagen av passaryckaren och blev förd till Tant Grylas hemska ställe. Där blev hon satt i bur och fick enbart äta vatten och bröd. När flickorna anländer till Kung Bores rike möter de först tomtens Tomas som visade dem runt på gården. De fick träffa de tre sjungande renarna Klipp, klapp och klang och de fick lära sig ett och annat om naturen, djuren och de blev inskolade för att kunna utföra sitt uppdrag. För att kunna göra det måste de ha tomtkraften och den fick de hos tomtedon Klas. Allt var så hiskeligt spännande och inte alla gånger lätt. Till slut lyckades flickorna och de kunde hämta hem prinsessan Esmeralda.

\\bilder\\christmas\\1.htm

Kung Bores Rike – Återkomsten - 2008

OM KUNG BORES RIKE - ÅTERKOMSTEN ..ERROR! BOOKMARK NOT DEFINED.

Kapitel 1 – Mormor och morfar.	4
Kapitel 2 – Skogen.....	6
Kapitel 3 – Flyga flygplan till mormor och morfar	7
Kapitel 4 – Uppvaknande.....	9
Kapitel 5 – Dunderklumpen	11
Kapitel 6 – Renen rudolf med Klipp, Klapp och Klang	12
Kapitel 7 – Skolan	13
Kapitel 8 – Humulala språket.....	15
Kapitel 9 – Uppdraget klarnar	16
Kapitel 10 – Kartläggning och fattiga riddare.....	17
Kapitel 11 – Ett kärt återbesök.....	19
Kapitel 12 – Härbret Oskar	20
Kapitel 13 – Småtrollet Kleva	20
Kapitel 14 – Ormen eldtunga	21
Kapitel 15 – Huldran.....	23
Kapitel 16 – Jätten Jorm.....	24
Kapitel 17 – Stortrollens port	25
Kapitel 18 – Språket kommer till användning.....	27
Kapitel 19 – Vilse i stortrollens borg.....	28
Kapitel 20 – Vaggvisan.....	29
Kapitel 21 – Kung Bore tillkallas	30
Kapitel 22 – Bråda Tider.....	31
Kapitel 23 – En helig tid	33
Kapitel 24 – God Jul	34

Kung Bores Rike – Återkomsten 2008

\bilder\christmas\1.htm

Rollista:

Mamma – författaren, Anna Maria Hedman, en svenska på 36 år som sedan 8 år är bosatt i Reykjavik, Island. Där bor hon tillsammans med B som är flickornas pappa.

Anna – mammas äldsta flicka

Karin – mammas yngsta flicka

Tomtenissen Tomas – en påhittad figur. Inspiration från amerikanska julseder.

Tomtemor – En påhittad figur. Inspiration från "Tomtarnas Hemligheter" av Rien Poortvliet.

http://sv.wikipedia.org/wiki/Rien_Poortvliet

Tomtefar Klas – en påhittad figur med inspiration av disneys syn på jultomten och den teknade filmen "Tomtens verkstad", som sänds i TV1 kl 15.00 varje julafton

Renen Rudolf – allas våran rudolf med röda mulen. Amerikansk sed.

Polarna Klipp, Klapp och Klang – helt påhittade figurer

Passaryckarna – en familjesägen som följt familjen i flera generationer. Det sas att de kom och tog barn. Bevisligen finns/fanns ett släkte i Ryssland vars namn är passaryckare och det var ett tjuvaktigt folk. Vad som är sägen eller sant förtäljs inte.

Dunderklumpen – historien om Dunderklumpen skrevs av Beppe Wolgers 1974

Jätten Jorm – berget som finns med i historien om Dunderklumpen

Trollen – påhittade med inspiration från Tomtelandet i Mora <http://www.santaworld.se> och SVT:s julkalender "Trolltider"

Tomtekraften – inspiration från Tomteland i Mora <http://www.santaworld.se>

Kalenderbilden;

Grýla – isländsk sed, tillhör julen <http://en.wikipedia.org/wiki/Gr%C3%BDla> inspiration av isländsk kultur, julkalendern trolltider, och sagan om Hans och Greta, av bröderna

Grimm http://sv.wikipedia.org/wiki/Hans_och_Greta

Den svarta katten – dels påhittad, dels sanning eftersom isländska Grýla har svart katt

Yule-sveinarna – försvenskning av det isländska namnet jólasvein, engelsk yule lads http://en.wikipedia.org/wiki/Yule_Lads

Esmeralda – påhittad figur inspiration John Bauer http://en.wikipedia.org/wiki/John_Bauer

Hästen Princess - mammas egna islandshäst

Kung Bores Rike – Återkomsten 2008

\bilder\christmas\1.htm

Landet långt bortom bergen – helt påhittat men med inspiration av Astrid Lindgren och porten till Kungsleden
<http://sv.wikipedia.org/wiki/Nikkaluokta>

Småtrollet Kleva – med inspiration från julkalendern "Trolltider"

Stortrollet – med inspiration från samma julkalender "Trolltider"

De flesta bilderna är privat tagna och vissa är hämtade från Getty Images. Filmerna är googlade på Youtube.com

Kallendern är enbart till för mina flickor Anna-Björk och Karin Inga, familjen, vänner och bekanta och skall inte användas i något kommersiellt syfte.

Kapitel 1 – Mormor och morfar.

Det är sommar. Flickorna Anna och Karin har precis fått sommarlov och den här dagen är de extra glada. Mormor och morfar ska komma på besök och de ska vara hos dem i många långa dagar. Och ännu bättre är att Anna och Karin ska sedan åka flygplan tillsammans med mamma, mormor och morfar långt bort och vara borta i många dagar. Pappa ska till en början vara hemma och jobba men har lovat dem att möta upp mamma och flickorna. När vi nu träffar dem har mamma precis hämtat dem på dagis och de ska åka ut till flygplatsen för att möta upp mormor och morfar. Det är ganska varmt ute, säger mamma och menar att flickorna inte behöver ha några tjocka tröjor på sig. Jag vill ha min rosa keps, säger Anna och hoppar jämfota brevid. Jag vill åsså ha keps, fyller Karin in och mamma ler och nickar samtidigt som hon tar ner de båda kepsarna från hatthyllan.

\bilder\christmas\1.htm

Åka flygplan utbrister Karin när de närmar sig flygplatsen. Såja, det är inte vi som ska ut och flyga riktigt än säger mamma och skrattar. Flickorna är så glada och de kan nästan inte bärga sig av allt iver och det sådär riktigt spritter i benen när de kommit in i väntsalen. Kommer inte mormor och morfar snart? Frågar Anna som riktigt känner hur hon inte riktigt orkar vänta längre. Och där kommer då mormor och morfar. Anna och Karin vet inte riktigt hur de ska bete sig utan hoppar upp och ner av förtjusning samtidigt som de illtjuter och klappar händerna. Hej mina små hjärtegryn säger mormor. Hej mina små trollungar säger morfar och alla är de så glada över att få träffas igen.

På vägen hem berättar Anna om vad hon vill göra nu när mormor och morfar är på besök. Hon vill åka till skogen och hon vill åka till djurparken. Åsså åka husbadet, infliker Karin. Husbadet, det är badhuset det men av någon konstig anledning kallar både Anna och Karin det för husbadet. Varför är det ingen som vet men vad gör det när alla ändå förstår vad de menar? Husbadet, det gillar morfar och ställer sig först i ledet för att få vara med på det. Där mormor och morfar kommer i fråga finns inte sådana husbad som vi har här, minns Karin och huttrar vid tanken på när hon sist var på besök och blev överlycklig när hon såg simbassängerna. Hon rusade ut mot basängen och tjöt av lycka hela vägen tills hon kommit en bit ut i vattnet. Då tvärnitar hon och utbrister "iskallt" och sen vänder hon sig om och går upp igen. I ren protest sträcker hon ut tungan mot vattnet och sträcker sedan upp armarna mot mamma och vill bli buren. Hon vill inte alls vara i något kallt vatten. Hur kan någon komma på en sådan korkad idé att ha iskallt vatten i en badbassäng? Som tur fanns det en liten bubbelpool och där minsann fanns det varmt och gott vatten. Karin fick sitta länge där för att få tillbaka värmen igen. Det är nog tur att här hemma är vattnet alltid varmt och det är utomhus och faktiskt håller vattnet runt 40 grader även på vintern. Mamma säger att det är bara här som de kan hålla sådan temperatur på vattnet för vi har naturligt varmt vatten i jorden. Hon fortsätter och berättar om "Deildartunga" som är en naturlig varm vattenkälla och där minsann sprutar det 180 liter 100 gradigt vatten per sekund rakt upp ur jorden. Det är en den kraftigaste vattenkällan på hela jorden. Den förser hela västra delen med varmt vatten. Anna och Karins ögon blir stora som tefat när mamma berättar och försöker figurera ut hur det vattnet sedan kan spruta över hela västra delen utan att någon människa får det på sig. Era dummingar säger mamma och ruskar på huvudet. Det är klart att det inte gör. Vattnet transporteras i långa stora piper och eftersom det har sådan kraft hinner det inte svalna innan det når rätt plats. Jaha, ungefär som det där, säger Anna och pekar på ett långt och krokigt rör som ligger på marken. Ja, just ett sådan rör svarar mamma. Men varför är röret krokigt och nu är det morfar som med nyfikenhet undrar. Det är för att det har sådan kraft och måste kunna svänga fram och tillbaka. Ett rakt rör skulle spricka och gå sönder. På så vis, svarar morfar. Jag vill åka och bada nuuuu, tjuter Karin som kan som vanligt inte vänta på någonting. Och när de kommer hem packar mamma badkläderna och alla beger sig till närmsta badhus.

Flickorna är överförtjusta för i det nya badhuset har de satt stora fina rutschkanor. Om och om igen åker de nerför rutschbanan och de åker på mage och de åker på rygg. Och så snart de kommit i vattnet tjuter de "mera". Mamma har ett himla sjå att se till att flickorna inte skadar sig i den fart som flickorna susar fram i. Till slut säger mamma att nu är det nog bra för en stund och flickorna nickar. Det är jobbigt att åka rutschkana. De sitter en stund i det härligt varma vattnet och blir ganska

\bilder\christmas\1.htm

dåsig och trötta av värmen. Mamma förstår vinken och säger till mormor och morfar att nu är det nog dags att åka hem och äta lite mat. Det tycker de lät som en riktigt bra idé för nu kurrade det rejält i magen...

Kapitel 2 – Skogen

Väl hemma från badhuset, eller husbadet som flickorna kallar det, har pappa kommit hem från jobbet. Han tycker att de alla ska packa en picknick korg och åka till skogen för att äta kvällsmat. Solen skiner ute på en blå himmel och luften känns riktigt behaglig. Flickorna hoppar jämfota av förtjusning för att åka till skogen är nog bland det roligaste som de vet. Snabbt som attan packar mamma och pappa ner all maten, trangiaköket och dricka. Det vankas köttbullar med sås och potatis säger hon och så bär det iväg.

Väl framme vid skogen dukar de upp och värmer på maten. Flickorna passar på att se sig omkring och de skuttar och hoppar bland träden. Plötsligt hör de ett ljud. „Kollikokk” De tvärnitar och ser på varandra. Hörde du, frågade Anna till Karin. „Kollikokk” Tyst, nu hördes det där ljudet igen. Anna tar Karin i handen pekar samtidigt som hon viskar, det kommer därifrån. Vi smyger dit för att se vad det är. Jamen tänk om det är farligt då säger Karin lite försiktigt men nyfikenheten tar strax över och de båda flickorna smyger försiktigt bort mot det håll ljudet kom ifrån. Plötsligt tvärnitar de då en konstig filur med näverhatt och röd fjäder hoppar fram mitt framför dem. „Kollikokk” säger figuren och visar till barnen att sätta sig ner. När barnen satt sig ner berättar figuren att denne heter Skogsmulle och att barnen har råkat komma till dennes hem. Jag bor här, säger Skogsmulle. Anna och Karin tittar försiktigt på Skogsmulle och kan inte riktigt bestämma sig för om de ska bli rädda eller ej. Nejdå, jag är inte farlig säger skogsmulle som om det gick att läsa flickornas tankar. Jag bor här i skogen och tar hand om naturen och alla djuren. Djuren är mina vänner fortsätter Skogsmulle. Titta, säger han och

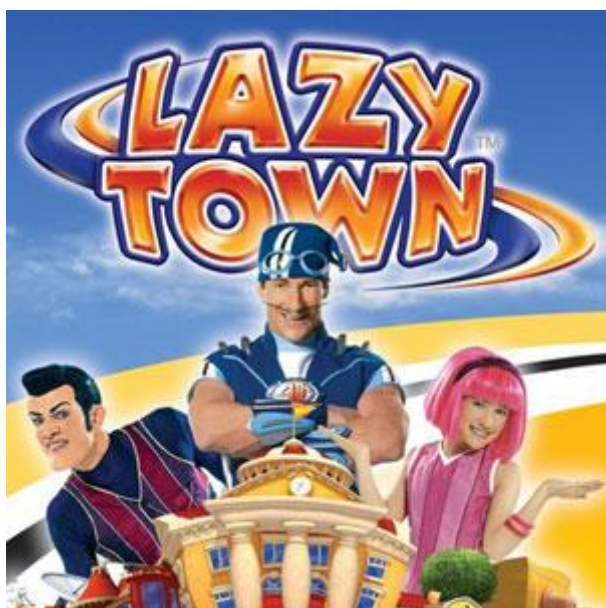
\bilder\christmas\1.htm

pekar in mot skogen. Ser ni räven? Flickorna tittar efter och skakar på huvudet. Nej, inte ser de någon räv. Skogsmulle sätter händerna i sidan och kniper i hop munnen och ögonen. Så kliar han sig i håret och knäpper med fingrarna. Jamen visst säger skogsmulle sedan. Klart ni inte kan se räven. Ni har inte gått i skogsmulleskolan. Anna rynkar på ögonbrynen och frågar "Skogsmulleskolan" Ja, säger skogsmulle och fortsätter att alla som har gått i skolan får kraften att kunna se och känna naturen. Kom ska jag visa er! Skogsmulle går sakta in mot skogen samtidigt som han sjunger "skogsmullevisan" och efter att han sjungit en bra stund stryker han sedan flickorna över huvudet och knäpper sedan med fingrarna. En märklig figur tänker Anna men så ser hon något en bit därifrån. Räven! Utbrister hon förtjust och petar Karin i sidan, ser du räven Karin. Karin sträcker fram en hand och jodå, visst ser hon också räven. Skogsmulle ler och berättar att det krävs speciella ögon för att kunna se och höra allt som händer här i skogen. Och nu har ni fått de ögonen. Båda flickorna tycker att räven är jättefin och skulle allt vilja gå fram och klappa. Skogsmulle berättar att det går tyvärr inte eftersom alla djur i skogen är vilda och vill inte alls ha någon kontakt med människan. Och det måste människan acceptera och låta dem vara i fred. Det är också viktigt att ta vara på naturen så att djuren kan få fortsätta att leva och ha det bra. Båda flickorna nickar förstående och tar sedan adjö av skogsmulle. De vänder tillbaka och är snart tillbaka hos de andra. Nu känner de matdoften av varma goda köttbullar. Å vad det ska bli gott, tänker de båda flickorna och rusar fram till bordet som mamma dukat upp. Köttbulle efter köttbulle proppar de i sig och efter en stund suckar de båda av belåtenhet. Köttbullar är nog det bästa jag vet, säger Anna och klappar sig om sin runda mage. Mmmm, fyller Karin i som nu stoppat nappen i munnen och kan inte säga något annat.

Kapitel 3 – Flyga flygplan till mormor och morfar

```
<object width="425" height="344"><param name="movie"
value="http://www.youtube.com/v/DAzho5Jhe-Y&hl=en&fs=1"></param><param
name="allowFullScreen" value="true"></param><param name="allowsriptaccess"
value="always"></param><embed src="http://www.youtube.com/v/DAzho5Jhe-Y&hl=en&fs=1"
type="application/x-shockwave-flash" allowsriptaccess="always" allowfullscreen="true"
width="425" height="344"></embed></object>
```

\bilder\christmas\1.htm

Flickorna har underbara dagar tillsammans med mormor och morfar. De åker flera gånger till husbadet och de åker till stadens djurpark. Det gillar Karin allra bäst för hon har alltid haft ett gott öga till djur och det är som om hon har en speciell känsla för det här med djur. Hon når alltid en speciell kontakt med dem, som om hon kunde tala till dem på deras egna språk. Anna har fler än en gång betraktat sin syster då hon med hela kroppen talar till djuret och hon ser allt som oftare hur djuret rör sig framför Karin som om den förstår precis vad Karin säger.

Tiden flyger fram och plötsligt säger mamma till flickorna att imorgon ska de alla ut och åka flygplan långt bort. Ja alla är förstås inte riktigt sant för pappa ska vara hemma och jobba men har lovat att komma till dem en vecka senare. Flickorna hoppar jämfota av förtjusning för flyga flygplan är något de både verkligen gillar. Åka flygplan, åka flygplan tjuter de i kör samtidigt som de klappar händerna. Nu måste vi packa ner det vi ska ha med oss och gå och lägga oss i tid för vi ska stiga upp riktigt tidigt i morgon bitti. Och tänk att det alltid ska vara så svårt att gå och lägga sig på befallning. Alla de andra dagarna har det inte varit någon konst att somna men just i kväll är det totalt lönlöst att kunna somna. De båda flickorna är uppe och springer och det ska vara flingor med mjölk, det ska kissas och det ska vara mera mjölk. Till slut säger mamma att nu får det vara nog för annars orkar ni aldrig upp i morgon bitti. Och nog var flickorna allt trötta när mamma kom in och sa att det var morgon men så kom de ihåg att det var idag som de skulle åka flygplan. Raskt var de båda på fötter och klädda. Nu var spänningen total och de var så uppspelta att de inte riktigt visste hur de skulle bete sig.

När de kom ut till flygplatsen och hade checkat in alla väskor sätter sig flickorna ner vid det stora fönstret innan utgången och storögt tittar de på det flygplan som de senare ska flyga med. De pekar på väskorna i den bil som nu står nedanför och radar den ena efter den andra upp allteftersom de åker upp på bandet och in i planet. Väntan att få gå ombord är ohyggligt lång och det är riktigt jobbigt för de båda flickorna att behöva vänta så här länge. Till slut ropas det upp i högtalaren att det är dags att gå ombord. Flickorna som är vana resenärer går snabbt bredvid mamma, sätter sig i sitt säte

\bilder\christmas\1.htm

och knäpper fast säkerhetsbältet. Planet lyfter så småningom och flickorna ber att få juice och ett glas vatten. Anna sitter med hörlurarna och tittar på den video som erbjuds för dagen. Det är hennes absoluta favorit, Latibaer, eller LazyTown som är det internationella namnet. Hon har alla filmerna hemma och hon är kläder, mössor och you name it. Allt ska vara rosa, precis som figuren Stephanie har i serien. Karin däremot är fortfarande lite för liten för att kunna sitta still så här länge och ålar i stolen och tycker inte riktigt om att behöva sitta still så länge. Till slut somnar hon i mammas knä med tutten suttande i munnen. Min lilla trollunge säger mamma tyst och stryker försiktigt över de ljusa lockarna.

Vad som sedan händer kan inte någon av de tre riktigt förstå och som kommer vara en gåta för all framtid. Planet kränger till och det blir svårt att andas. Det brakar och tutar i systemet och kaptenen ropar ut i högtalarna att det inte är någon fara. Alla ska fortsätta sitta stilla på sina platser och ner faller de syrgasmasker som hänger inne i panelen ovanför dem. Mamma sätter syrgasmasken först på sig själv och därefter på flickorna som nu mer eller mindre är paralyserade och sitter förstenade tätt intill mamma och de håller varandra hårt i händerna. Så blir det svart.

Totalt mörker.

Kapitel 4 – Uppvaknande

Hur länge det har varit svart är det ingen som vet men plötsligt hör flickorna en röst som de känner igen. Den är rätt så svag till att börja med men blir allt starkare och tydligare för varje gång de hör den. Plötsligt känner de en varm hand som stryker dem över kinden och de gnuggar sig yrvaket i ögonen och ser först på varandra och sedan vrider de och vänder de på huvudena fram och tillbaka. Vad var det som hände? Så hör de den välbekanta rösten och förstår sedan att de inte längre är kvar i

\bilder\christmas\1.htm

planet. Och att de ligger under en djurfäll och framför dem sitter ingen annan än kung Bore! Goddag mina små flickor säger Kung Bore som om han hade ögon i nacken och sett att flickorna nu vaknat ur sin sömn. Vad händer, frågar Anna och nu börjar hon skruva på sig ordentligt. Vart är mamma och vart är mormor och morfar? Jag vill ha min mamma tjuter Karin och när hon väl satt igång sitt tjut vet Anna att det är lönöst att försöka trösta henne. Kung Bore vänder sig om och säger nu lugnande till flickorna att inte oroa sig. Mamma, mormor och morfar har det bra men den här gången är det enbart flickorna som blir tillkallade till uppdrag. Jamen jag vill ha min mamma, fortsätter Karin och nu är det ingen hejd på hennes gråt. Anna hör hur Kung Bore grymtar där framme och nu blir Anna också riktigt rädd. Hon hyser stor respekt för den stora mannen med det långa vita skägget och har inte alls någon lust med att bli ovän med honom. Hon tar Karin i handen och håller den hårt. Karin slutar nu att gråta men hickar och kippar med gråten kvar i halsen.

Så kränger släden plötsligt skarpt till vänster att flickorna blir yra i huvudet. Och av någon konstig anledning blir de oehört trötta. Så trötta att det inte längre går att hålla ögonen öppna.

När de vaknar igen ligger de tätt tillsammans i en varm och skön säng. Kung Bore är för länge sedan borta och de reser sig upp och hör nu en välbekant röst. Mamma! Utbrister Karin. Mamma, mamma, mamma ropar de båda flickorna och nu kan de inte hålla tårarna borta. Vi trodde du var borta och vi har träffat... sen tystnar de och ser sig omkring. Men vi är inte hemma, utbrister de båda två. Och rummet känns bekant. Här har de varit förut. De känner igen trästrukturen i väggarna och de gammaldags möblerna med sina snirkliga former är också mycket välbekant. Mamma ler och kramar om sina flickor. Som jag har längtat efter er det måste ha varit en lång resa. Anna ser undrande på mamma och undrar hur hon hade kommit hit. På samma sätt som ni men eftersom vi var så många den här gången kunde Kung Bore inte ta oss alla på en gång. Är mormor och morfar också här? Ja, de bor i det lilla närliggande härbret svarar mamma. Men nu får vi ta och gå och hälsa på de andra säger hon sig och klär snabbt både Anna och Karin.

De går ut till matsalen där Tomtemor står och har gjort gröt till dem. När den goda matlukten når flickorna känner de att de är riktigt hungriga. När de nästan ätit upp all mat öppnas dörren och in kommer ytterligare en välbekant figur. Och det var ingen annan än tomtenissen Tomas. Som jag har saknat er två utbrister han och kramar om både Anna och Karin. Så tar de varandras händer och dansr runt i en ring på golvet och de är så glada över att se varandra igen.

Så stannar Anna och ser allvarligt på Tomas. Vad är det som har hänt? Varför är vi tillkallade? Och jodå, Anna har helt rätt i sin undran. Sist de var tillkallade var inte bara för att de skulle få komma till Kung Bores rike och ha skoj. De var tillkallade på ett uppdrag. Då var de prinsessan Esmeralda som blivit kidnappad av Passaryckarna och blivit bortförd till Tant Gryla. Tomas stelnade till medans han tänkte tillbaka på det hemska som då hade drabbat vackra Esmeralda. Är Esmeralda borta igen, frågar Karin. Tomas skakar på huvudet. Nej då, Esmeralda är just nu ute i stallet hos sin häst och hon kommer nog in snart när hon förstår att ni har vaknat.

\bilder\christmas\1.htm

Nej, den här gången är det något mycket värre. Och som kommer att drabba alla barn på jorden om ni inte lyckas. Vaddå, frågar flickorna i kör?

Jo, det ska jag berätta tids nog, säger Tomas gravallvarligt.

Kapitel 5 – Dunderklumpen

```
<object width="425" height="350"><param name="movie"
value="http://bubblare.se/v/dunderklumpen_dunderklumpens_sang/"><param
name="allowFullScreen" value="true"></param><embed
src="http://bubblare.se/v/dunderklumpen_dunderklumpens_sang/" type="application/x-shockwave-
flash" width="425" height="350" allowFullScreen="true"></embed></object>
```

Får jag prata med dig, säger Anna barskt och sätter händerna i siderna. Tomas stelnar till han hade inte riktigt föreställt sig att flickorna var betydligt större och än mer skarpare än sist. Sen vänder han sig om till Anna och säger lugnande; ni kommer inom sinom tid få reda på vad det är som har hänt. Jag lovar men jag kan faktiskt inte säga något än för gör jag det kan jag äventyra hela uppdraget och det är det sista ni vill det kan jag försäkra. Anna knep i hop munnen men nöjde sig ändå med det svaret. Så tog hon sin syster i handen och sa att nu skulle de gå och hälsa på Esmeralda i stallet.

Snart trippade de tre barnen nerför den smala krokiga vägen som gick neråt stallet. Plötsligt hör de en röst vid sidan av vägen "töcken små gull, er vill je ha" Barnen tvärnitar och ser åt sidan och där stod en liten konstig figur med stor näsa, svans och en näverkont på ryggen. Upp ur näverkonten fnissade en kanin i randig pyjamas, en björn i vit klänning, ett lejon i prickiga byxor och en docka med solgult hår. Barnen blev så förvånade att de först inte fick fram ett ord men efter ett tag så utropar Karin. Titta Anna det är Dunderklumpen! Och visst hade Karin rätt, det var Dunderklumpen, kaninen EnDumEn, lejonet lejonel, björnen med de prickiga brallorna och Dockan Dockan. Flickorna känner igen dem eftersom morfar alltid har berättat om Dunderklumpen för dem när de skulle gå och sova. Att han heter Dunderklumpen och kommer från Dunderklumpen, som är ett jämtländskt fjäll vid Dundervattnet. Där finns också jätten Jorm som har ett hus på näsan, blomhåret som föddes ur ett vattenfall. Ja, alla de där figurerna har morfar berättat om för han kommer nämligen ifrån Jämtland. Flickorna har varit där många gånger och faktiskt var de på väg dit nu.

När Anna och Karin såg att det var Dunderklumpen började de klappa händerna av förtjusning och frågade om han inte ville sjunga en sång för dem. Och det ville han. Han satte ner näverkonten och släppte ut sina vänner, dirigerade dem vad de skulle göra och så stampade han takten mot en stubbe. Så sjöng han:

"je e Dunderklumpen ifrån Dunderklumpen. Det är ett jämtländsk fjäll. Åhh varenda kväll var je så ensam...."

Högt och klart sjöng hela gänget en bra stund tills det kom på att de var faktiskt på väg ner till Esmeralda och stallet. Inte hade de tid att stå här hela dagen. De tackade adjö av Dunderklumpen

\bilder\christmas\1.htm

som stoppade ner sina vänner i näverkanten och fortsatte in mot skogen. De var på väg hem, sa han och vinkade adjö till barnen.

Tänk att Dunderklumpen verkligen fanns i verkligheten sa Karin och tog tag i Annas hand igen. Jaaa, är det inte märkligt svarade Anna tillbaka.

Kapitel 6 – Renen rudolf med Klipp, Klapp och Klang

Nu har flickorna kommit fram till stallet och de rusar in för att hälsa på Esmeralda. Det tog inte många sekunder förrrens luften fylldes av illtjut och det kramades och dansades som aldrig förr. De båda flickorna var så glada att få se Esmeralda igen som nu var än vackrare än förra gången. Vilket långt vackert hår du har fått sa Anna och mindes hur hon såg ut förra gången då de räddade henne från Tant Grylas klor. Då hade håret varit tovtigt och oehört smutsigt att tomtemor hade behövt ta till stora saxen. Allt det där hade nu vuxit ut igen och Esmeraldas guldkimrande lockar sträckte sig ända ner till knävecket. Karin hade aldrig sett så långt hår någon gång förut och kunde inte låta bli att gå fram och sticka in ett finger i en av alla lockarna.

Plötsligt hör de en välbekant stämma. Och det rockar loss ordentligt längre in i stallet. Och vilka är inte det om inte renarna Klipp, Klapp och Klang. Jamen visst är det de rappande renarna. Barnen rusar dit och nu kan de inte stå stilla längre. Åh, vad det är härligt att vara tillbaka utbrister Anna men då tystnar renarna och Esmeralda och Tomas med för den delen. Det var som att allvaret i deras besök gjorde dem påmind om att flickorna inte alls var här på någon nöjesresa utan ett viktigt uppdrag. Om än viktigare än förra gången. Den här gången är det riktigt allvar, säger Tomas och nu viskar han igen. Flickorna mindes förra gången när Tomas började viska och samma kalla vind sveper in och ger flickorna riktigt kalla kårar. De ser på varandra och nu börjar Karin gråta. Stora

\bilder\christmas\1.htm

krokodiltårar rullar på Karins kinder och nu vill hon inte alls vara med längre. Hon vill ha sin mamma, och börjar ropa allt högre och högre. Anna förklarar att Karin nu börjar bli så pass stor och medveten att hon inte alltid hänger med i all uppståndelse. Mamma är den enda som kan trösta henne.

De springer tillbaka till storstugan och Karin kastar sig i famnen på mamma. Mamma tar upp henne och håller henne hårt och stryker henne över håret. Såja min lilla flicka, så farligt är det väl ändå inte. Tomas som stått tyst hela tiden sätter sig nu ner framför elden och vinkar till sig flickorna.

Jag kan fortfarande inte säga vad uppdraget den här gången handlar om men så mycket kan jag säga att ni nu inom den närmsta tiden kommer att få gå i en special skola. Där kommer ni att få lära er ett nytt språk och det kommer att bli er nyckel till framgång. Ni är väntade och skolan börjar redan i morgon bitti. Kan du inte berätta något om skolan då undrar Anna. Tomas fortsätter att berätta att det kommer läras ut om djuren, naturen och vilka faror som kan lura där och... sen tystnar han. Mer kan jag faktist inte säga...

Nu öppnades ytterdörren och in kommer mormor och morfar. Både Anna och Karin är uppe på benen i ett gehuj och rusar fram och kramar om dem. Vad bra att ni kom säger Tomtemor, jag har maten just färdig. Det vankas kams, säger hon. Och vad är det, undrar Anna och Karin. Jo, kams det är en slags vit boll med kött innuti som är gjort på potatis och kornmjöl. Det äts tillsammans med smör, getost och lingonsylt. Tomtemor ställer fram ett stort fat med kams och flickorna hugger in direkt. Jag äter minsann två stycken säger Anna. Då fnissar Tomas förtjust och påpekar att det vill han nog se innan han tror på det. Tror du mig inte svarar Anna och lassar upp ytterligare en kams på tallriken. Hon ber att få smör, getost men tackar nej till lingonen. Dem har hon aldrig gillat. När hon kommit igenom halva kamsen slänger hon sig baklänges och tar sig för magen. Jag kan inte få ner en bit till, jag är precis proppmätt. Då kan inte Tomas hålla sig längre utan brister ut i ett stort gapskratt. Det är ett så smittande skratt att snart skrattar alla runt bordet. Jo för så är det att Kams är gammal rejäl bonnaföda och den går inte av för hacker den, säger Tomtemor och nickar förstående mot Anna. Men nu vet du det fortsätter hon och stryker Anna över kinden.

Kapitel 7 – Skolan

<embed src="http://www.bangsiland.com/bilder2008/04092008/skoppaogskritla.mpg" width="500" height="500">

</embed>

Flickorna vaknar först av alla den här morgonen. Redan långt innan tuppen har galt sin morgongalning börjar flickorna skruva på sig, tissla och tassla och vet inte riktigt hur de ska få tiden att gå fortare så att de andra också kan vakna. Karin smyger ner hos mamma och hon vänder surmulet på sig och tycker att det minsann inte kan vara morgon riktigt än. Mamma, vakna! Nu har även Anna hoppat upp i mammas säng och de knuffar och bökar i mamma och tycker visst att hon ska vakna. Mamma suckar och flickorna får ännu en gång sin vilja igenom.

\bilder\christmas\1.htm

Efter frukosten kommer säger så Tomas att nu är det dags att bege sig till skolan. Tomtemor har gjort iordning lite matsäck och överräcker två små rygsäckar till flickorna. Tomas följer er till skolan, säger Tomtemor och ler mot de förväntansfulla flickorna. Jag är helt säker på att ni kommer att klara det här galant fortsätter hon och Anna tycker sig se en viss oro skymta till i ögonen på Tomtemor. Och det är med en svag aning om att något mycket stort och spännande väntar dem båda inom sin tid.

De promenerar tillsammans en bra bit och Anna och Karin berättar var de har gjort under året. Anna minns när hon fick gå upp på scenen tillsammans med sina stora favoriter Skoppa och Skrittla. Jaaa, sa Karin då var Anna jätteduktigt. När de gått ytterligare en bit säger Tomas att nu är de nästan framme och längre än så kan han inte gå. Flickorna ser oroligt på Tomas men innan de hann säga något förvissar Tomas dem om att det inte är något farligt att gå den lilla biten själv. Han har inte den tomtekraft som flickorna fick i fjol och skulle inte skydda honom om något förutsett skulle dyka upp.

Anna tar Karin i handen och de går längs med den krokiga stigen. När det gått ytterligare fem minuter hoppar plötsligt en svart katt fram och sätter sig mitt på stigen. Anna ryggar tillbaka och är inte riktigt säker på att hon har lust att prata något närmare med denna stora svarta katt. Kisa! Ropar Karin och stryker katten över ryggen som genast börjar att spinna och lägger sig ner och vill bli klappad mera. Anna pustar ut och mindes att Karin just hade den här speciella kraften som gör att hon kan tala till alla katter på ett speciellt sätt som gör dem helt coola och börjar spinna. De lämnar katten bakom sig och nu ser de det lilla röda huset som ska vara det huset de ska gå i skola i.

De knackar på dörren och hör hur en äldre kvinna hälsar dem välkomna. När de kliver in möts de av en stor sal som har gamla skolbänkar av trä med lock. På varje bänk ligger ett block, en penna och ett suddigummi. Anna och Karin sätter sig ner i varsin bänk och ser sig omkring. När de suttit tysta utan att fröken sagt någonting i säkert flera minuter frågar Anna om det inte ska komma några fler barn till skolan idag. De har redan kommit svarar hon samtidigt som hon utbrister ett åhhh, jag har ju glömt att ge er de speciella kläderna. Hon går fram till katedern och plockar fram två stycken skoluniformer till flickorna och de sätter snällt på sig det fröken gett dem. Som en svish, svorl och ett himla dåån börjar luften runtomkring dem att smälla och blixtra som det värsta fyrverkeriet. När det slutar sitter flickorna återigen vid sina bänkar men nu är de inte ensamma längre. Brevid dem sittarnämligen tjugo andra barn i deras egna ålder. Karin tar Anna i handen och viskar, vad var det som hände? Det känns som att vi skulle ha färdats tillbaka i tiden säkert hundra år. Titta vilka konstiga kläder de har och titta på den här flickan framför oss, hon ser precis ut som Madicken. När flickan framför sig hörde namnet Madicken vänder hon sig om och säger: Ja, hur visste ni att jag heter Madicken? Och det här är min syster Elisabeth, fortsätter hon och visar dem ett kort på en flicka i samma ålder som Karin. Nja... Anna vet inte riktigt vad hon ska svara men fröken räddar henne och säger att nu ska alla barnen vara tysta för här ska det bli språkundervisning.

Hela dagen får barnen lära sig humbulala-språket och det är visst ett språk som ett visst folkslag talar som bor i landet långt bort om fjärran. Det ligger i närheten av landet långtbortom bergen fortsätter fröken och när Anna och Karin fick höra om landet långt bortomfjärran stelnade de till det måste säkert vara lika hemskt som det närliggande landet. Där hade de varit förra året när de fritog

\bilder\christmas\1.htm

Princessan Esmeralda från Tant Gryla. Vem bor i det landet då, frågade Anna och Karin fyllde i att och varför ska vi lära oss det språket. Precis då ringer skolklockan och fröken slår ihop böckerna och säger att nu är det tack för idag och slut för idag. Vi ses här i morgon.

Flickorna går ut på skolgården och nu kommer Madicken fram till henne. Visst är fröken duktig och visst är det skoj i skolan? Jodå, nog är det skapligt i skolan medger både Anna och Karin men vi skulle nog allt vilja få reda på varför just vi måste lära oss humulala-språket. Alla barn måste gå i skolan svarar då Madicken som om hon inte riktigt förstått vad det var Anna menade. Men det gör ingenting för nu tycker Madicken att de båda flickorna ska följa med henne hem till Junibacken och hälsa på hennes syster.

Anna och Karin tackar så mycket för inbjudan men säger att de måste nog bege sig hem.

Kapitel 8 – Humulala språket

```
<object width="425" height="344"><param name="movie"
value="http://www.youtube.com/v/pBYiafZT_hw&hl=en&fs=1"></param><param
name="allowFullScreen" value="true"></param><param name="allowsriptaccess"
value="always"></param><embed src="http://www.youtube.com/v/pBYiafZT_hw&hl=en&fs=1"
type="application/x-shockwave-flash" allowsriptaccess="always" allowfullscreen="true"
width="425" height="344"></embed></object>
```

Redan efter några dagar börjar flickorna bli ordentligt duktiga humulala språket som de nu får lära sig i skolan. Snoffa rot, säger Karin och tar ett stadigt tag om Annas näsa. Sen ler hon med hela ansiktet, släpper och och skrattar ända ner i från tårna. Nähe, svarar Anna och menar att hon minsann inte alls har någon stor näsa. För stor näsa är precis vad snoffa rot betyder. Pekka lurk säger då Karin istället och pekar på några av pojkarna i klassen. Och det blir ett fasligt tjut och vrål från pojkarna och vips flyger ett suddigummi genom luften och träffar Karin rakt i nyllet. Där fick du, tjöt den ena pojken som inte alls ville bli kallad för pekka lurk. Nu var det som sagt så att pekka lurk betydde att det luktade troll och det ville ingen höra talas om. Trollen bodde i skogen långt bortom bergen och hade en förfasansfulla hyss för sig. Dem ville de inte vara ovänner med och helst av allt ville de inte ens komma i närheten av ett troll.

För det var nämligen så att flickorna hade satts i skolan för att just lära sig humulala språket och det är det språket som trollen talar.

En kväll efter skolan sätter sig Tomas ner bredvid Anna och Karin. Hurra hurra, säger han och viftar med ena armen åt höger och vänster sen fortsätter han Pekka lurk skurdi skurdi manki manki. Båda flickorna stelnar till. De börjar förstå allvaret i deras besök. Och nu börjar snart tiden vara inne för att de ska få reda på vad det är som de ska göra. De sitter helt stilla i en lång stund och ser på när Tomas tar fram en jättestor bok ur bokhyllan. Han lägger dem framför flickorna och öppnar den försiktigt. När boken helt har öppnat sig är det som att boken vaknar till liv och en slags film börjar snurra en bit upp i luften framför dem...

\bilder\christmas\1.htm

Hurra hurra, säger så en röst. Pekka lurk surdi skurdi manki manki... "Goddag mina kära flickor, trollukt finns bland knutarna" För det är precis vad den här konstiga meningen betyder på humulalaspråket. Rösten fortsätter att visa bilder. Först visar den bilderna över Kung Bores rike, husen, stallarna, verkstaden och där är Renen Rudolf utbrister Karin. De ser Esmeralda och boken visar upp flickornas senaste uppdrag då de begav sig för att rädda prinsessan Esmeralda från Tant Grylas klor.

Efter en lång stunds berättelse vrider sig kartan mot landet långt bortom bergen där trollen bor. Trollen är rysligt otäcka tycker Anna och håller flera gånger för ögonen när det ena trollet efter det andra visas framför dem. De får genom bokens bilder följa en slingrig stig som till slut stannar vid ett stort hus av sten som har grön moss på taket. Det är här som trollen bor, säger nu Tomas som suttit tyst en bra stund. Den virtuella bilden öppnar dörren och de får kliva in i stugan. Ett relativt ombonat hem tycker Karin och Anna och ser hur trollungarna ligger tätt ihop och sussar gott i sina bäddar. Bilderna för dem längre in i stugan tills de kommer till den mörkaste delen. Och där i ett hörn står en stor bur! Och i den sitter någon som de känner till mycket väl... Herre jösses, utbrister Anna och Karin och håller för munnen av ren förskräckelse. Hur har det här gått till?!? Sen förstår de varför de är hitkallade igen...

Kapitel 9 – Uppdraget klarnar

Tomas berättade hela historien om hur tomtefar Klas en dag helt plötsligt var borta och att alla hjälptes åt att leta efter honom. Tomtefar Klas hade verkat lite konstig de senaste dagarna som om han höll på att tappa förståndet. Ja, det hände jättemånga konstiga saker fortsätter Tomas och berättar att tomtefar gick och pratade med sig själv och att han speglade sig i allt som var blankt. Han tittade djupt in det och talade till sin egen spegelbild. Ibland blev han ruskigt arg om någon kom på

\bilder\christmas\1.htm

honom och han som aldrig har något surt humör utan är alltid glad och hjälpsam. Det här gjorde förstås att alla i dalen blev nervösa och griniga på varandra. Stämningen var totalt nere på botten när han en dag var puts väck. Och som vi letade. Först trodde vi att han gått och stängt in sig i någon skrubbe och ville vara i fred tills hans dåliga humör gått över för inte kan tomtefar agera på det där viset. När vi hade letat i ungefär fyra dagar knackade det en kväll på dörren.

Vem var det? Frågade de båda flickorna i kör och Tomas svarar att först såg de ingen alls och de stängde dörren igen. När det knackade för fjärde gången och ingen var utanför blev vi lite otåliga och gnällde väl rätt rejält över dessa bustrick. Då såg vi skuggan. Och den gick in genom dörren förbi oss och satte sig vid bordet. Vad läskigt sa Anna, blev du inte rädd? Rädd?! Jo, det ska gudarna veta svarade Tomas och sa att han aldrig varit så rädd i hela sitt liv. När skuggan satt sig på en av stolarna tog denne fram från ingenstans den här stora boken som ni fick titta på igår. Och skuggan visade upp hela historien om trollen, vart de bor och att de nu hade tagit Tomtefar Klas tillfånga och fört honom till landet långt bortom skogen. Trollen bor i grottornas dal och kommer du dit sägs det att du aldrig kommer därifrån.

Jag förstår att vi kommer in i den bilden säger Anna men vill du verkligen att vi ska försöka ta oss dit. Tänk om inte vi kommer därifrån heller då?

Jo, det är nämligen det som är så fantastiskt och varför vi än en gång måste tillkalla er hjälp. Som ni vet innehar ni vissa krafter och om ni minns från i fjol när ni räddade prinsessan Esmeralda så var det ingen annan än ni som kunde klara av det. Och det gäller även nu. Vi förstod det redan från början men vi visste inte riktigt hur och vad det var som ni exakt behöver för att klara av det. När våra nisseexperter hade gått igenom hela den där boken så visade det sig att kraften ni har inklusive det som ni fick gå igenom och lära er i fjol nästan skulle hjälpa er att klara av uppdraget. Det enda ni saknade var kunskapen om humulala språket och det har ni nu lärt er. Nu väntar vi bara på vissa besked innan ni kan ge er i väg.

Kapitel 10 – Kartläggning och fattiga riddare

\bilder\christmas\1.htm

Anna och Karin satt vid köksbordet och framför sig hade de den stora kartan som fanns längst bak i den stora boken som Tomas hade fått av skuggan. Flickorna gick noggrant igenom den uttridade streckade linjen från Kung Bores dal och hur den sedan snirklade sig igenom tomteskogen, vita bergen över körsbärsdalen, längs med älven för att sedan komma till kalvfjället. Och bortomför kalvfjället låg landet långt bortom skogen. Där bor trollen, sa Karin och hon rös till när hon sa det.

Tomas hade suttit tyst en lång stund och tittat på hur flickorna funderat och gjort anteckningar. Till slut sa han. Ni vet väl vad som händer om ni inte lyckas? Ni vet väl att då är julen för all framtid förstörd och barnen runt om i världen kommer inte att få några julklappar eller en minsta uns av julfirande. Flickorna tittade storögt på Tomas och nickade. Jo, nog förstod de...

In genom dörren kommer nu mamma, mormor och morfar. De hade varit ute en lång stund och plockat blåbär. Ni måste ha matsäck med er om ni ska orka gå så där långt, säger mormor och berättade att hon skulle göra mammas favorit som hon alltid önskade sig när hon var liten. Fattiga riddare kallas det fyller nu mamma in och ler himmelskt av tanken av den goda maten. Fattiga riddare är kanelbröd lagt i mjölk som sedan är stekt i panna. Och till det serveras blåbärssylt. Flickorna slickade sig runt munnen och tyckte minsann att de skulle få smaka det här på en gång. Vi är hungriga sa de i kör och mormor och morfar satte igång att laga fattiga riddare.

En bra stund senare satt de alla kring bordet och Anna tog sig för magen. Nu har jag en jättestor mage säger hon och klappar sig på magen. Mättare än så här har hon inte varit någon gång tror hon. Och inte var det konstigt säger morfar och skrattar. Så mycket som du har ätit har jag aldrig sett på maken till!

Jag har också en jättestor mage, säger Karin och även hon klappar sig på magen. Ja, ni har varit så duktiga att äta ler mamma och kramar om sina små hjärtegryn. Plötsligt blir Karin allvarlig och frågar om inte mamma kan följa med en bit på vägen. Ja, kan hon inte få det fortsätter Anna. Tomas svarar att det kunde hon visst få göra. Mormor och morfar med för den delen, lägger han till och det tyckte de båda flickorna var en utmärkt idé. Glöm bara inte att vid stranden till kalvfjället måste de lämna er ensamma och därifrån måste ni gå själva.

Flickorna hoppar upp i ett jehuj och gör iordning sina ryggsäckar. De får varsin matlåda med mera fattiga riddare som de stoppar längst ner i ryggsäcken. Tomtemor tar fram tröjorna de stickade i fjol och påminner flickorna om att de blir osynliga när de använder tröjorna. Toppen tycker de båda och nu ska nog allt vara packat och klart för avfärd.

Jahopp, då ger vi oss i väg säger Anna och ger Tomas en kram så han nästan rodnar. Då petar Karin honom i magen och retas "Tomas är kär i Anna, Tomas är kär i Anna" Det är jag visst inte säger Tomas och nu är han ännu rödare... Det gör inget om du är kär i mig säger Anna och tar Tomas hand. Det blir nog bra ska du se. Vi ses om ett tag igen.

Anna och Karin, mamma, mormor och morfar säger adjö och börjar sedan gå mot den stig som är början på uppdraget.

\bilder\christmas\1.htm

Kapitel 11 – Ett kärt återbesök

```
<object width="425" height="344"><param name="movie"
value="http://www.youtube.com/v/BiMq9UDYEiY&hl=en&fs=1"></param><param
name="allowFullScreen" value="true"></param><param name="allowscriptaccess"
value="always"></param><embed src="http://www.youtube.com/v/BiMq9UDYEiY&hl=en&fs=1"
type="application/x-shockwave-flash" allowscriptaccess="always" allowfullscreen="true"
width="425" height="344"></embed></object>
```

De hade inte gått särskilt långt förrens de hör välbekanta stämmor. Det var Dunderklumpen och hans gäng och de spelade och sjöng så det stod härliga till. De blev ordentligt glada av att få se flickorna igen som nu presenterade mamma, mormor och morfar för Dunderklumpen.

Haj je e Dunderklumpen, sa Dunderklumpen till mamma, mormor och morfar och hans sneda vita tänder lyste i hans breda leende. Kom ska ni få se, je ha hittat pengar, en massa pengar och dem ha je lagt henna i skattekistan. Je hörde varst någe ni va p väg så je tog å spare de här. Dem ska ni ta för de kommer ni att behöva nå di ska träffa di dära tokna trollen.

Så sjöng han och dockorna högt och klart: "Nu snöar det sommar snö det singel singel himla pengar"... Så fnissade kaninen EnDumEn och bet Dunderklumpen i näsan. Dunderklumpen blev så förvånad att han ramlade baklänges och la sig i en myrstack. Och då må ni tro att han fick fart i brallorna och hoppade och skuttade fram och tillbaka tills han hade skakat av sig alla myrorna. Björnen Pellegnillet med de prickiga byxorna försökte hjälpa honom men så fort han sprang i väg snubblade han utan att kunna hjälpa sin vän. Dockan Dockan tyckte det hela var så roligt att hon skrattade hon också. Jo för nog var det en rätt rolig syn att se Dunderklumpen hoppa omkring ylandes med sina tappra försök att bli av med alla myror. För myror kan bitas rejält och det fick han känna på ordentligt.

Anna och Karin hade faktiskt rätt så svårt att förstå vad Dunderklumpen sa men morfar som pratat jämtska och förstod vartenda ord förklarade för flickorna att de skulle ta hand om skattkistan för där i fanns pengar som de kommer att ha användning för längre fram då de skulle möta trollen. Anna tog emot och tackade för kistan och stoppade ner den i ryggsäcken. Dunderklumpen och hans vänner dansade vidare in i skogen och de kunde länge höra deras stämmor. Tänk att Dunderklumpen gör dockorna levande sa Karin och de höll alla med att nog var det allt fantastiskt.

Stigen de gick på var aningen slingrig men många krokiga rötter korsades härs och tvärs så det gällde att hålla tungan mitt i mun för att inte tappa balansen. När de gått i flera timmar började Karin gnälla över att nu var hon minsann trött i benen och måste få vila. Anna tittade på sin karta och pekade på ett litet hus som skulle infinna sig efter en liten stund. Och mycket riktigt där i krönet låt en brun timmråd stuga. När de närmade sig stugan hörde de någon som ropade; Hallååååå, hallååååå kom ska ni få se. Vem var det? Och vad skulle de få se??

\bilder\christmas\1.htm

Kapitel 12 – Härbret Oskar

```
<object width="425" height="344"><param name="movie"
value="http://www.youtube.com/v/gZDUDO3cfnM&hl=en&fs=1"></param><param
name="allowFullScreen" value="true"></param><embed
src="http://www.youtube.com/v/gZDUDO3cfnM&hl=en&fs=1" type="application/x-shockwave-
flash" allowfullscreen="true" width="425" height="344"></embed></object>
```

Flickorna kikade försiktigt fram genom skogsdungen åt det håll de hört rösten. Hur noga de än tittade så kunde de inte se någon. Nu hördes rösten igen och Karin ropade tillbaka att nu minsann fick rösten ge sig till känna. Inget svar. Vem ääää du, ropade då Anna och rösten svarade komma närmare. Jag står här mitt framför er och jag har inte haft besök på många år. Kom och ta på mig, klampa på mig och dansa runt inom mig. Nu blev flickorna riktigt nyfikna och de gick närmare åt det håll rösten kom ifrån. När de kommit nästintill det gamla huset blev deras ögon stora som tefat och de sa till varandra i kör. Men det är du som pratar, sa de till huset. Javisst, svarade huset, jag heter Oskar och är ett härbre som byggdes för många, många år sedan. Då minsann bodde det människor här och det hölls fester med dans. Nu har ingen dansat här på jättelänge. Kan ni inte dansa lite för mig. Flickorna som egentligen var dödströtta efter den långa vandringen såg på varandra och nickade. Jovisst, kunde de det. Och som de dansade tills de satte sig ner av ren utmattning.

Nu hade mormor kommit in i stugan. De hade varit ute och fiskat och fått en jättestor fin lax som morfar nu stod utanför och grillade. När de kände matlukten blev de påminda om att de inte ätit någon mat på jättelänge och nu skulle det verkligen bli gott med lite mat. Vad blir det för mat egentligen, sa Karin till mormor. Morfar grillar lax och jag har gjort iordning lite tomtegröt som vi ska få till efterrätt. Kom du ihåg att ta med kanel, socker och russin. Jodå, det hade mormor gjort och alla åt tills de var så proppmätta att de inte orkade röra sig en millimeter. Jag tror vi ska slå läger här i natt sa Anna när hon såg att ingen var på något vidare värst humör till att traska vidare. Om vi går och lägger oss i tid är vi bra utvilade tills i morgon bitti och det kan vi nog behöva om jag förstår den här kartan rätt.

Hur ser etappen ut i morgon? Anna visar på kartan och Karin tar sig för munnen för att inte skrika rakt ut. Ska vi gå igenom där... och hon rös när hon sa det.

Kapitel 13 – Småtrollet Kleva

Efter en god natts sömn vaknar alla riktigt utsövda och gårdagens långa strapats kändes knappt. Efter lite frukost packar de ihop sina saker och säger adjö till härbret Oskar. De tittar en sista gång på kartan och riktar in åt det håll som de ska fortsätta åt. Och det är en olustig känsla som rår över dem när de vet att de snart är "där"...

Det är en juvlig morgon. Solen skiner från en klarblå himmel och det är riktigt varmt och gott. Inte kan de väl tänka sig att det verkligen är jultomten de ska rädda för att han ska hinna göra klart alla

\bilder\christmas\1.htm

julklappar. Det är jättelångt till jul konstaterar Karin men Anna som är någon äldre påpekar att det kommer gå så snabbt att vips är det jul. Och tomten måste få ha sina dagar på sig annars blir det ingen jul. Nej det är klart säger Karin sammanbitet och därefter går de tysta en lång stund.

Plötsligt hör de ett förfärligt småtissland och tasslande. Och någon som skrattar. Anna stannar tvärt och vänder sig om till Karin, mormor och morfar. Tyst, hör ni? Mormor och morfar hör ingenting. Så hörs skrattet igen. Jamen nu då, hör ni inte? Jodå, nu hörde Karin det också men inte mormor och morfar. Konstigt att inte ni kan höra det när vi båda hör det så väl. Det är inte alls något konstigt säger då en liten stämman och både Anna och Karin får böja sig ner för att kunna se vartifrån rösten kommer. Och där under ett blad satt en liten figur med stort ruffsigt hår, stora öron och en lång svans. Nåja, stort och långt var det förstås inte eftersom figuren var så ofantligt liten men det var stort och långt för att vara så litet. Om ni förstår vad som menas. Hej, säger lilla figuren... Jag är Kleva och jag är ett småtroll. Flickorna hälsade på Kleva och petade henne i magen så att hon skrattade högt. Sen avbröt de sig och frågade försiktigt hur det var möjligt för Kleva att vara ute så här mitt på ljusa dagen. Jag trodde trollen inte tålde sol, sa Anna fundersamt. Det var ialla fall vad läraren hade sagt i skolan. Jamen det är stortrollen det, sa Kleva och fortsatte berätta att hon tillhörde ett helt annat släkte som kallades för småtrollen och var inte alls lik stortrollen på något vis. Nej, vi småtroll är snälla och hjälper tomtarna och nissarna och så ser vi till att hålla ordning på skogen och vår omgivning. Till jul har vi bråda tider och måste både solbaka och göra solbrydgen. Ja, den har ni förresten redan smakat när ni var här förra gången. Både Anna och Karin tittade storögd på varandra och sa i mun på varandra: Men det var tomtemor som gav oss både solbrödet och solbrydgen. Jodå det minns de minsann att så var det. Nåväl, sa Kleva och rodnade lite. Visst var det tomtemor som GAV er det men det var VI som gjorde den. Vi gör det mesta som tomtemor ställer fram på bordet. Nåja, nästan då... men nu är det så här att jag sitter faktiskt här och väntar på er. Gör du? Svarar Karin. Jo, för nu är det så här att bakom den här kullen finns en port och vid den porten måste ni säga adjö till mormor och morfar. Därefter måste ni gå själva. Eller ialla fall utan mormor och morfar. Jag ska följa er fram till stortrollens rike. När Kleva hade sagt att de måste ta adjö av mormor och morfar rös båda flickorna för de visste vad som fanns bakom den porten. Det kändes dock ganska tryggt att Kleva skulle vara med och de skulle inte bli helt själva. Fast när vi väl är framme hos stortrollens rike får ni klara er själva. Anna och Karin vände sig om till mormor och morfar och de nickade. De hade fortfarande inte kunnat se eller höra Kleva men det var som om de ändå förstod vad som var på tur. De kramade om flickorna och sa att de kunde lika gärna ta farväl redan nu och de önskade dem lycka till. Karin grät en skvätt och sa att de snart skulle ses igen...

Nu hade de inte långt kvar till porten...

Kapitel 14 – Ormen eldtunga

```
<object width="425" height="344"><param name="movie"
value="http://www.youtube.com/v/NZpbgB8JtT0&hl=en&fs=1"></param><param
name="allowFullScreen" value="true"></param><param name="allowscriptaccess"
value="always"></param><embed src="http://www.youtube.com/v/NZpbgB8JtT0&hl=en&fs=1"
```

\bilder\christmas\1.htm

```
type="application/x-shockwave-flash" allowscriptaccess="always" allowfullscreen="true"
width="425" height="344"></embed></object>
```

När Anna, Karin och småtrollet Kleva gick igenom porten till nästa rike började det kännas något kyligare. Som om sommaren redan skulle vara över och hösten nu gjorde sitt intåg. Jodå, sa Kleva att ju längre in mot stortrollen destu kyligare bli det. Ni har väl med tröjorna ni fick av Tomtemor i fjol. Och det hade de.

Plötsligt tvärnitar Kleva och håller för ögonen. Hukamana sokamama hukamana sokamana börjar hon att mumla högt för sig själv. Vad säger du för någonting undrar Karin. Tyst, väser Kleva medans hon fortsätter sin konstiga ramsa... Sen ser de ett stort eldklot gå strax över deras huvuden. Vad är det? Och varifrån kommer det?

Kleva slutar att mumla och berättar att när de gick igenom storporten kände hon vibrationerna från ormen eldtunga och för att värja både sig och flickorna bad hon till ormen att skona deras liv. Han ringlar fram och skjuter ut eldklot som tar allt som kommer i dennes väg. Den här gången hade det gått bra sa hon och eldtungan nådde inte fram. Och det var tack vare ramsan, sa hon. Sen tvärnitade hon och ögonen på henne blev som förstenade. Försiktigt pekar hon åt vänster och flickorna följer hennes finger. Där kom ormen eldtunga. Och när flickorna får se eldtunga börjar de att skratta så de måste hålla sig för magen. För eldtunga, det var ingen annan än tåget det...

Kleva blev förbrydd. Vaddå tåg? Anna berättar att tåg är ett slags fortskaffningsmedel och att om du vill åka från en plats till en annan så kan du åka med tåget. Det är en vagnar på hjul som är i hopsatta och vi sitter därinne och åker från en plats till en annan. Kleva kliade sig i skallen och begrep nog inte ett dugg av vad Anna försökte berätta. Och hon ville inte riktigt gå med på att ormen eldtunga inte var det minsta farlig.

\bilder\christmas\1.htm

Kapitel 15 – Huldran

Nog hade Kleva rätt alltid för ju längre de gick och ju närmare de kom stortrollens rike destu kallare blev det. Alla gröna löv var som bortblåsta och hade ersatts med ett lager av frostkristaller. Det är faktiskt rätt så vackert säger Anna som inte alls hade något emot vinter, snö och kallt. Hon mindes när hon sist var och hälsade på mormor och morfar då hon fick lära sig att åka skidor. Det hade hon tyckt varit fantastiskt roligt och ju fortare det gick destu roligare var det. Det hade först varit lite bökigt att få på sig de där stora tunga och stela skidpjäxorna och den stora hjälmen kändes oehört otymplig. Mamma hade följt med henne upp i backen och hon band ett rep runt magen på Anna och så hade de åkt ner tillsammans. Direkt hade Anna känt att det här var något hon gillade skarpt och ville direkt åka upp i backen igen. Inte förrens det började mörkna och hon kände sig riktigt kalla ville hon sluta. Tänk det var tider det...

Anna hade varit så insjunken i sina skidtankar att hon varken sett eller hört omgivningen. Plötsligt märker hon att hon stigit in i en tjock dimma och kunde varken se bakåt eller framåt. Nu blev Anna rädd och ropade på både Kleva och Karin. Ingen svarade. Anna skriker en gång till och nu mycket högre men ingen svarar... så hör hon ett konstigt läte. Ett läte hon aldrig hört förut och det påminde om en slags ylning kombinerat med ett stort jämmer. Som om det var någon som kallade på hjälp. Hade det hänt Karin något. Trots att hon knappt kunde se handen framför sig gick hon med ett raskt tempo emot det håll som ljudet kom i från. Ja, jag kommer uppprepar Anna hela tiden och sträcker ut händerna framför sig. Jag kommer, jag kommer...

Så får hon en smäll i huvudet och faller ihop på marken och hamnar i något slags tjockt töcken. När hon vaknar igen står Karin och Kleva och nyper henne i armen. Anna, vakna! Utropar de och Anna

\bilder\christmas\1.htm

förstår ingenting. Hon sätter sig upp och ser att den tjocka dimman hade försvunnit och nu lyste solen från en klarblå himmel och luften kändes hög, klar och kall.

Vad hände undrade Anna. Kleva berättar att hon haft riktigt tur den här gången för det var Huldran som försökte locka till sig Anna till sitt rike. Det är dimmornas rike och där råder varken vår, sommar, höst eller vintern. Ljudet du hörde var de klagoljud från de andra som blivit ditlockade. Jo Huldran är inget att leka med och hon finns överallt så det gäller att vara på sin vakt. Du hade tur den här gången och det var Karin som förstod vad som höll på att hända. Ni hade visst läst om det här i skolan var det inte så? Nu skämdes Anna för hon borde ha vetat bättre. Fröken hade särskilt talat om att strax efter porten var det större risk att råka ut för Huldran och det hade Anna totalt glömt bort.

Kapitel 16 – Jätten Jorm

```
<object width="425" height="344"><param name="movie"
value="http://www.youtube.com/v/4f_w5JwRb74&hl=en&fs=1"></param><param
name="allowFullScreen" value="true"></param><param name="allowsriptaccess"
value="always"></param><embed src="http://www.youtube.com/v/4f_w5JwRb74&hl=en&fs=1"
type="application/x-shockwave-flash" allowsriptaccess="always" allowfullscreen="true"
width="425" height="344"></embed></object>
```

Lättad över att ha klarat sig från Huldrans grepp börjar nu flickorna bli rätt så sömninga. Här har vi nu gått hela dagen utan någon större paus och jag är både hungrig och trött klagade Karin. Kleva instämmer och nu var det dags att slå läger. Men vart ska vi slå läger frågar Anna och nu kom hon ihåg att de varken har sovsäck eller tält med sig.

Hon hann inte fundera länge förrens de hörde ett förfärligt brakaden och knakande. Och någon som sjöng:

”Je e Jätten Jorm och ja e hög som ett fjäll. Je ha granskog som hår å en stuga på näsan. O ja älskar att bada. Ibland tar je ett moln som hatt och går över jorda och tycker den är vacker”

Nu blev det liv på flickorna. Jätten jorm kände de så väl sen alla deras somrar i Jämtland och nu visste de precis vart de skulle övernatta. Jätten Jooorm, ropar Anna, se hiiiiit. Jätten jorm stanade upp i sin gång och satte sig ner. Hej på er barn, sa Jätten Jorm. Va gör ni här i skogen? Anna och Karin berättar i mun på varandra om hur de blivit hitkallade och att de har ett viktigt uppdrag att befria tomten från stortrollen. Och nu har vi gått här hela dagen och är så trötta så trötta, kan vi inte få sova i ditt hus på näsan i natt? Jätten Jorm knakade och brakade och svarade att jovisst skulle det nog gå bra. Men är ni inte hungriga också, frågar han med sin mullriga stämma. Jo, nog var de hungriga alltid. Jätten jorm sträckte på sig och grep tag i ett hel stim med fisk från närmsta sjö. Här flickorn sa han och la fisken inne i huset och lyfte sedan upp alla tre med sin jättehand.

Inne i stugan var det varmt och skönt och det fanns tre sängar. Två som var lite större som passade flickorna perfekt och en liten som var lagom stor till lilla Kleva. När de lagat till fisken och ätit av de

\bilder\christmas\1.htm

fattiga riddare som fanns kvar och lite blåbär var de mätta och belåtna och riktigt, riktigt sömniga. Det är nog bäst vi går och lägger oss för det blir en lång och svår dag i morgon.

De hade just gått och lagt sig när Jätten Jorm frågade om stugan var till belåtenhet. De tackade ännu en gång och när Jorm började läsa godnattsaga för dem somnade de alla tre efter bara några minuter.

Kapitel 17 – Stortrollens port

Efter all vandring sov de alla gott i huset som stod på Jätten Jorms näsa. De sov så hårt att de inte vaknade förrän solens strålar började sticka dem i ögonen. Båda flickorna sträkte på sig och jäspade stort. Oj vad det var gott att sova. Jag börjar minsann få lite ont i benen efter all vandring sa Anna och masserade benen lite lätt. Karin tog sig för magen som nu började klaga högljutt över att det minsann var dags att få lite att äta. Flickorna tittade ner i sina väskor och upptäckte i sin förtvivlan att det var helt tomt. Inte en brödsmula fanns kvar och inte en droppe vatten att dricka. Vad gör vi nu undrade Anna och Karin började snyfta ynkligt. Jag vill ha min mamma, kved hon mellan snyftningarna och kände än mer hur magen klagade av hunger. Va inte oroliga svarade Kleva, det här fixar jag. Så började hon ropa högt: ”Jääääätten joooorm, hööör du miiiiig?” När Kleva hade ropat fyra gånger började hela huset kränga och de hörde en mörk dov stämman som harklade sig. Hum, jaaa, jag hör dig. Kleva fortsatte att tala med jätten jorm om att de inte hade någon mat kvar och att de nu var riktigt hungriga. De kände hur jätten jorm började röra på sig ordentligt och de fick hålla sig hårt fast i varandra för att inte fara omkring i huset medans jätten blev omkring där ute. Så stannade allt och Jorm skockade högt. Maten är serverad, kom ut ur huset så ska ni få se. Anna försökte öppna dörren men den satt som berget självt. Vi kommer inte uuuut, skrek Anna högt och då ruskade jätten på sig igen. Hum, harklade han sig, förlåt, jag la visst lite för mycket framför huset. Prova nu igen sa han dovt och nu kunde flickorna och Kleva komma ut. Och när de kom ut ur huset såg de att Jätten Jorm hade dukat upp ett stort frukostbord långt ut på nästippen och flickorna klappade händerna av förtjusning. Åååå, vad det smakade gott. Det fanns smörgåsar med prickig korv, leverpastej och en tjock härlig mjölk att dricka till. Karin åt och åt så till slut kunde inte Anna låta bli och fråga om hon

\bilder\christmas\1.htm

verkligen var hungrig fortfarande. Nej, men jag äter för att inte bli hungrig igen så Karin och fortsatte att hon nu hade hon håll i sidan så nu kunde hon inte äta mera. De lutade sig tillbaka och njöt av morgonen. Även om det nu hade blivit mycket kallare så var himlen klarblå och solens strålar kändes ljumna. Att sitta på Jätten Jorms näsa var fantastiskt vackert och de hade en utsikt över hela nejden. Kylan hade gjort att sommarens gröna färger var förbi och marken framför dem låg som ett sprakande lapptäcke av gul, rött och grönt. Nog för att sommaren var härlig men den slår inte ut höstens praktfulla färgrikedom. Alla tre satt tysta en lång stund och njöt av solens strålar, den klara luften och tystnaden runtomkring dem.

Till slut säger Kleva att nu måste de allt ge sig iväg annars hinner de inte fram till porten innan dagen var slut. De tackade Jätten Jorm för gästfriheten och Jorm mullrade ett varsego tillbaka. De tog upp kartan och riktade in dagsetappen och började gå mot den stora port de snart skulle ha framför sig.

Efter flera timmars vandring stannar Kleva och vänder sig om till flickorna. Ja, då var det då dags. Nu måste jag säga adjö för jag får inte gå längre än så här. De böjde sig ner och tog lilla Kleva i hand och tackade så mycket för trevligt sällskap och de lovade att ta sig igenom uppdraget lätt som en plätt.

Anna och Karin fortsätter att gå framåt och det är en kall susning som går genom skogen. De har sett oss, säger Anna. Nu får vi ta på oss tröjorna som tomtemor gett oss så att vi kan fortsätta utan att bli tillfångatagna av stortrollen. För det var så att tröjorna som flickorna fick förra året av tomtemor gjorde dem osynliga om de var tvugna till det. Egentligen fungerade tröjorna som kamelionterna och de ändrade utseende vartefter det behövdes.

Efter en kort etapp var de då framme vid den stora porten som entrade in till stortrollens rike långt bortom bergen. Karin tog tag i det stora handtaget och försökte öppna. Det gick inte, porten var låst! Nu var det Annas tur att försöka men det gick lika illa för henne. Vad gör vi nu? Ja, vad skulle de göra nu? De satte sig ner och lutade ryggarna mot porten och suckade högt av förtvivlan. Nu kommer vi aldrig kunna rädda tomtefar i rätt tid. Julen är förstörd för alltid!

\bilder\christmas\1.htm

Kapitel 18 – Språket kommer till användning

Anna och Karin sitter lutade mot porten som skulle ta dem in till stortrollens rike. I flera dagar har de vandrat så det kändes faktiskt ganska snopet att allt skulle stoppa här och att de inte skulle kunna avsluta det uppdrag de var hitkallade för. Karin snyftade högt och ville helst hem till mamma. Det hade börjat skymma och solen gick sakta ner för horisonten. När den helt försvunnit hör de plötsligt ett tisslande och tasslande. "Tomtom"... "snoffa rot" ... "tomtom" Tisslandet blev högre och Anna och Karin tittar på varandra samtidigt som de utbrister "Pekkalurk!!!"

Jo ni minns väl att flickorna gick i skola och lärde sig trollen språk? För pekkalurk betyder nämligen inget annat än "det luktar troll" jominsann, var det inte så att de kunde höra trollen tissla och tassa men att de kunde inte se flickorna eftersom de var osynliga. De masade sig till sidan av porten och det de anade visade sig vara riktigt. Porten öppnades försiktigt och ut spatserar två riktigt fula stortroll. Det hade vaknat eftersom solen gått ner och varje kväll öppnades porten av de två vaktroll som hade som uppdrag att hålla porten stängd för inkräktare. Men eftersom stortrollen tillhör det mest korkade släkte som någonsin funnits så kan de förstås inte hålla sig till regler och förordningar. Nu kom de därför ut eftersom de känt lukter de inte kände igen. Och nyfikna som de var öppnade de porten för att se efter. Tomtom och snoffa rot betydde att de kände lukter med sin stora näsa. För det var ju så att trollens språk inte innehöll särskilt många ord just därför att trollen skulle ändå inte kunna lära sig fler ord än det här. Anna och Karin kunde de förstås inte se eftersom de var osynliga och å andra sidan hade de nog inte lagt märke till dem ändå eftersom deras förstånd inte gick längre än vad deras näsa var stor.

Flickorna däremot var kvicktänkte och snabbare än blixen hoppade de in genom porten och sprang allt vad de kunde mot stortrollens borg som de skyttade bortom skogsbrynet. De tog varandra i

\bilder\christmas\1.htm

handen och gick sakta sista biten mot borgen. När de var framme kramade de om varandra och sa att det är nu det gäller. Nu är vi här och nu ska vi bara se till att rädda tomtefar ur trollens klor. Julen är nästan räddad för här kommer vi!

Kapitel 19 – Vilse i stortrollens borg

```
<object width="425" height="344"><param name="movie"
value="http://www.youtube.com/v/aDCMbXw3Uac&hl=en&fs=1"></param><param
name="allowFullScreen" value="true"></param><param name="allowsriptaccess"
value="always"></param><embed src="http://www.youtube.com/v/aDCMbXw3Uac&hl=en&fs=1"
type="application/x-shockwave-flash" allowsriptaccess="always" allowfullscreen="true"
width="425" height="344"></embed></object>
```

Nu var de inne i stortrollens borg men nu var den stora frågan. Åt vilket håll skulle de gå? Borgen var så stor och hade så många gånger att det skulle vara omöjligt att hitta rätt om det fanns någon form av vägbeskrivning. Och det har vi inte suckade Anna djupt. Vi kanske kan titta på den här tavlan, undrar Karin. Och såklart, utbrister Anna, stortrollen är så korkade att de skulle aldrig hitta om de inte fick beskrivningar varje gång de gick in och ut ur borgen. När de stått där länge och studerat alla de olika gångarna inser de att nog var stortrollen korkade men det här var verkligen en avancerad karta och det fanns massor med gånger att kunna förvilla sig i. När flickorna fått en ungefärlig bild av vägen in mot borgens hjärta tar de av till vänster och går sakta framåt. Nu var det ordentligt mörkt. Jag är rädd sa Karin och tog Anna i handen. Ja, vi har en dålig syn här i mörkret men vi kan glädje oss med att vi trots allt ser bra mycket bättre än vad stortrollen gör. De höll ena handen i väggen för att få en viss känsla om hur gångarna gick och när de irrat omkring i över en timme suckade de båda djupt. Jag har en känsla över att vi har varit här förut sa Anna och Karin nickade instämmande. Vi har gått vilse. Det hade nog varit bäst om vi kunde ta oss tillbaka till tavlan och läsa den en gång till. Om vi bara visst hur vi ska ta oss dit.

Hoppet sköck hos flickorna när de hade irrat ytterligare en timme. Det är kört för oss vad i allsin dar ska vi göra nu. Plötsligt gick de emot något hårt. De blev så paffa att de ramlade baklänges och de tittade upp. Och fick de inte se något annat än stortrollens hövding. Han skockade högt och nu hade han fått syn på flickorna. Han tog upp dem och gick med stora tunga steg bort in i mörkret tills han var framme i en stor stal. Den stora salen lystes upp av eldfacklor för det var bara solen som de inte tålde. Elden tålde de och det gav flickorna en liten blick över hur fint det trots allt var i storborgen. Nog för att stortrollen var korkade och dumma men känsla för mysighet det hade de trots allt. I mitten av salen fanns ytterligare en eld och det hängde en stor svart järngryta ovanför. Flickorna antog att det var där som de lagade sin mat.

Och sen fick de se något annat som de kände igen!!

\bilder\christmas\1.htm

Kapitel 20 – Vaggvisan

```
<object width="425" height="344"><param name="movie" value="http://www.youtube.com/v/lofKj-nonXc&hl=en&fs=1"></param><param name="allowFullScreen" value="true"></param><param name="allowscriptaccess" value="always"></param><embed src="http://www.youtube.com/v/lofKj-nonXc&hl=en&fs=1" type="application/x-shockwave-flash" allowscriptaccess="always" allowfullscreen="true" width="425" height="344"></embed></object>
```

Stortrollet satte ner flickorna och matade in dem i buren. Och vem satt inte där om inte tomtefar Klas! Han kramade om flickorna och var överlycklig över att se sina goda vänner igen. Han berättade att han lagt sig för att sova och när han vaknade till märkte han att inte längre var hemma utan satt fastkedjad här i buren.

Och här har han nu suttit sedan dess och bara fått vatten och bröd. Titta vad mitt bälte sitter löst, säger han och klappar försiktigt på den något mindre mage. Anna tar fram sin ryggsäck och plockar fram lite av den mat de sparat från den stora frukosten som Jätten Jorm bjöd dem på häromdagen. Tomtefar äter med stor aptit och njuter av varje tugga. Sådan här god mat har han inte fått på mycket länge.

Så stannar han till mitt i en tugga. Det är stortrollens hövding som är tillbaka. Anna och Karin kryper ihop bakom tomtefar och det är med en fasa de ser på det stora trollet. Det är iklätt en säckliknade boning och har långa flätor som det sitter guldliknande pärlor i. Jo det var nämligen så att stortrollen älskar guld och glitter. Och det är också så som de lockar till sig sin fångar som de sedan fängslar och behåller som sällskapsdjur. Det stora trollet vankar fram och tillbaka och pratar för sig själv med sin mörka tunga stämma.

Hur ska vi ta oss härifrån, viskar Anna och Karin till tomtefar. Ja, det blir inte lätt men jag har hört att det finns en sång som gör trollen sömninga. Men jag kan varken melodin eller texten. Nu började Anna förstå det som de lärde sig i skolan. Varje morgon sjöng de en sång som handlade om "bergatrollet gångar sig att somna" Det måste vara den sången, tro du inte det? Karin klappade händerna av förtjusning för visst måste det vara så. Sen sätter hon sig ner med armarna i kors och tittar tjurigt under lugg. Men hur det än är så blir vi ändå fast härinne. Om vi sjunger för trollen så är det ingen som kan låsa upp för oss och då är det helt kört med oss.

Fast det är klart... om vi fick trollen att öppna åt oss först och sen sjunga för dem. Ja, det vore en bra idé säger Anna. Sen rynkar hon pannan i djupa veck och hur hade du tänkt då säger hon till sin syster. Jamen Anna kommer du inte ihåg att vi sjöng TVÅ sånger. En som var melankolisk som du blev trött av och en som var glad och vi dansade till den. Javisst ja, utbrister Anna av förtjusning och nu försöker hon göra allt för att få stortrollets uppmärksamhet.

När stortrollet hör Anna går han med sina tunga steg mot buren och lutar sig neråt och mullrar Pekkalurk hopski plopski, som betyder stortrollet talar vad vill ni? Tomatoma, hoppatoppa, svarar Anna som säger att hon skulle vilja sjunga en sång. Aksidaski, svarar Trollet och slår ihop händerna av förtjusning. Anna tittar ner i marken och svarar "fangstitangsti ekkiplekki" vilket får stortollet att

\bilder\christmas\1.htm

sätta sig ner och klia sig i det stora skägget. Anna hade nämligen sagt att de kan inte sjunga om de sitter inne i buren och det visste inte riktigt stortrollet om han skulle gå med på eller inte. Nog för att han var korkad men tillochmed han begrep att släppa ut sina fångar innebar en viss risk. Fast inget gick upp för att höra en bra sång så han tog fram sin stora nyckelknippa och släppte ut flickorna och tomtefar. Så börjar Anna sjunga och hon dansar och klappa händerna. Trollet är överlycklig och dansar med i sången. Han är så glad att han märker inte att tomtefar Klas och Karin har börjat nynna på den andra sången. Den sången som gör stortrollen sömninga och gör att de somnar inom loppet av ett par minuter. Det dröjer inte länge förrens stortrollet sjunkit ihop i sin stora stol, somnar djupt och snarkar högt och klart.

Nu är det bråttom säger tomtefar Klas och de griper tag i ett par facklor springer ut ur salen och in i borgen för att hitta den rätta vägen ut. När de irrat omkring ett bra tag ser de utgången och snart är de alla tre ute. De fortsätter att springa och stannar inte förrens de är framme vid den stora porten.

Som nu var stängd igen...

Kapitel 21 – Kung Bore tillkallas

```
<object width="425" height="344"><param name="movie" value="http://www.youtube.com/v/pdB-j7nywqo&hl=en&fs=1"></param><param name="allowFullScreen" value="true"></param><param name="allowsriptaccess" value="always"></param><embed src="http://www.youtube.com/v/pdB-j7nywqo&hl=en&fs=1" type="application/x-shockwave-flash" allowsriptaccess="always" allowfullscreen="true" width="425" height="344"></embed></object>
```

Ajdå det här var inte bra sa tomtefar. Han hade visserligen samma kraft som Anna och Karin men ni vet hur tomtefar ser ut så kan ni förstå att med denna stora mage och stora kroppshydda så kan han inte ta sig fram lika smidigt och lätt som flickorna.

Karin såg oroligt på Anna och tryckte hennes hand hårt. De kunde inte vara så att de skulle snubbla på mållinjen nu när de lyckats ta sig så här långt. Nu var goda råd dyra.

Anna satte sig ner för hon tänker så mycket bättre då säger hon. Och där satt hon en bra stund tills hon kom på att de gånger de varit i riktig knipa hade Kung Bore kommit till undhållning och hjälpt dem. Som deras egna räddare i nöden typ. Anna viskade till Karin och tillsammans berättade om sin plan. Och vi ska använda tomtekraften till hjälp, kommer du ihåg Karin. Tomtefar log mot dem och tog fram en av sina magiska trollspön. Ja, ni kommer väl ihåg från i fjol att flickorna fick en gåva av tomtefar efter att de fått välsignelse och tomtekraft från tomtefar. Han hade förstås flera trollspön i sin ärm och nu kom den väl till pass.

De tre tog varandras händer, lutade huvudet mot varandra och tomtefar höjde trollspöt mot skyn samtidigt som han sa:

Kung Bore du store hör vår bön
Vi tillkallar ditt rike du stora makt

\bilder\christmas\1.htm

Hjälp oss mot de onda och ge barnen en värdig lön
Kom och ta oss ifrån trollens pakt
Vi vill hem, vi vill hem, vi vill hem

Sen tystnade de alla tre och det sprakade en grön kraft ut ur spöet som steg hastigt upp mot skyn och iväg långt bort i skogen.

Tror du att han hör oss. Kung Bore ser och hör allt, det ska du inte behöva vara orolig för sa tomtefar lugnande. Och visst hade han rätt. Inom en kort stund öppnade sig himlen och på ett kraftigt norrsken kom Kung Bore skridande fram i sin stora släde. Han stannade till över tomtefar och flickorna och sträckte ut sin stora hand.

De var räddade.

Kapitel 22 – Bråda Tider

```
<object width="425" height="344"><param name="movie"
value="http://www.youtube.com/v/KCH_p3D2S7E&hl=en&fs=1"></param><param
name="allowFullScreen" value="true"></param><param name="allowsriptaccess"
value="always"></param><embed src="http://www.youtube.com/v/KCH_p3D2S7E&hl=en&fs=1"
type="application/x-shockwave-flash" allowsriptaccess="always" allowfullscreen="true"
width="425" height="344"></embed></object>
```

\bilder\christmas\1.htm

Flickorna väcks av ett kraftigt alarm. Det tjuiter enormt högt och därefter hörs en gäll röst: Snön ligger vit på taken – Nu ska tomten vara vaken!

Herre jösses, vad är nu detta? Flickorna sätter sig yrvaket upp och ser sig omkring. De ligger i en stor och mjuk säng men de är inte hemma. Så mindes de om den långa vandringen och att de lyckats rädda tomten från stortrollen. Och att de inte kunnat ta sig ut genom den stora porten men att Kung Bore hade kommit och hjälpt dem. Precis som alla andra gånger så ifrån att Kung Bore anländer tills att de vaknar igen minns de ingenting. Men varför är de inte hemma? De har avslutat sitt uppdrag och vid förra årets avslut hamnade de hemma igen. Det här är konstigt! Hade inte tomten kommit hem som han skulle? Flickorna klär sig snabbt och går in i storstugan och där ser de välkända ansikten. Mamma, mormor och morfar!! Utbrister flickorna och rusar fram och det blir ett hejdundrande kramkalas. Tomtemor och Tomas står brevid och när Anna ser Tomas går hon fram till honom och ger honom en så stor kram att han blir knallröd i ansiktet. Jo, han var nog allt lite förtjust i Anna ialla fall.

När alla kramats klart blir flickorna gravallvarliga och frågar vad det är som står på. Varför är vi fortfarande kvar...

Mer hann de inte säga för nu gick det där hemska alarmet igen. In rusar en annan tomténisse som nu mer eller mindre är i upplösningstillstånd. Tomten, tomten ropar han med andan i halsen. Min vän, vad står på undrar tomtefar. Vi har problem! Nå vad är det som är så farligt. Minns du julen 1975? Ojdå, sa tomten, så farligt? Nej det är värre! Och nu utbrister tomténissen i storgråt och säger att julen är förstörd.

Anna och Karin tittar på varandra och börjar nu småle. Så det var därför som de ännu inte kommit hem. Det är väl bäst vi hjälper till då!

Så går de alla ut till den ”stora katastrofen” och nog hade nissen rätt. Det låg paket huller om buller i ett enda virrvarr att Anna och Karin aldrig sett på maken. Det här ska vi fixa säger de och kavlar upp armarna.

Hela dagen går åt att packa ihop och samla ihop alla paket men till slut lyckas de. Julen är räddad.

På kvällen sitter de allihopa, mormor, morfar, mamma, Anna, Karin, Tomtemor, Tomtefar, Tomas och alla de andra nissarna, och myser framför den öppna spisen och hör andaktigt på när Anna och Karin berättar om det uppdrag och äventyr de varit med om. Det är många gånger som de andra häpnar av fasa och beundran över det som flickorna berättar om.

Karin jäspar sedan stor och frågar. Är det dags att ta adjö nu. Ska vi åka hem till pappa nu? Mamma kramar om båda sina flickor och ler lite filurigt. Vi ska gå och lägga oss nu det är en dag i morgon också. Karin kunde inte riktigt förstå det där. Vad menade mamma? Ska de inte åka hem och vart är pappa? Men nu var hon för trött för att fundera längre för ögonen hade redan sagt godnatt och hon sov djupt...

\bilder\christmas\1.htm

Kapitel 23 – En helig tid

```
<object width="425" height="344"><param name="movie" value="http://www.youtube.com/v/UH-XQ2a0Gns&hl=en&fs=1"></param><param name="allowFullScreen" value="true"></param><param name="allowsriptaccess" value="always"></param><embed src="http://www.youtube.com/v/UH-XQ2a0Gns&hl=en&fs=1" type="application/x-shockwave-flash" allowsriptaccess="always" allowfullscreen="true" width="425" height="344"></embed></object>
```

Anna sträcker på sig och jäsper högt men innan hon öppnar ögonen ligger hon kvar ett tag och funderar på de thon ska berätta för papa. Nu ligger hon säkert i sin egna säng och snart kommer pappa och kramar om henne. Hon sträcker ut en arm för att nå sin kanin men han ligger inte där. Anna öppnar ögonen. Men! Vi är fortfarande inte hemma. Vad ska det här betyda? I sängen brevid ligger Karin och sover och nu går Anna fram och ruskar om henne att vakna. Titta Karin, vi är fortfarande inte hemma. Vad är det som står på?

De båda flickorna tassar ut i storstugan och där står tomtemor och bakar ett slags platt bröd. Det doftar mycket om brödet och det ser riktigt vackert ut med alla sina färger. Vad bakar du för något undrar Anna. Jag bakar Fucaccia bröd som vi ska ha till maten i kväll. Det är ett bröd med oliver, flingsalt och rosmarin. Det är de dofterna som ni känner. Det luktar ljuvligt tyckte de båda men nu stannar de upp. Tomtemor, varför är vi inte hemma ännu? Och när får vi träffa våran pappa?

Eran pappa, säger Tomtemor och skrattar, han ligger därinne och sover med er mamma. Gör han! Utbrister de båda och nu rusar de in mot det sovrum som mamma haft under tiden de varit här. Pappa, skriker de i mun på varandra och javisst hade tomtemor rätt. Pappa hade kommit och oj vad flickorna blev glada. De hoppade på pappa som yrvaket kramade om sina båda flickor. Tänk vad alla var glada att få se varandra igen.

Pappa berättade att han precis som flickorna blivit hämtade av Kung Bore en sen kväll när han körde hem från jobbet och att han förstås blev mycket glad över att se mamma och sina flickor igen.

De går upp och äter frukost och under tiden kommer Tomas in. Han ler när han ser Anna och berättar att i kväll ska de hålla en stor fest. Det är därför som ni inte har fått åka hem än för vi vill tacka er ordentligt den här gången. Ni har inte räddat vårt rike bara en gång utan två och nu måste vi se till att få göra det ordentligt. Och eftersom jag visste att ni saknade er pappa så mycket så bad jag till Kung Bore att hämta hit honom.

Men nu har vi inte tid att sitta här längre. Mamma och vi ska gå ut i skogen och hämta hem en julgran. Jag tror att mormor och morfar också kommer med oss, eller hur? Jodå, de får ett nickande till svar. Inom loppet av fem minuter har alla klätt sig och de ska just gå ut genom dörren när tometemor påminner dem om den matsäck hon gjort i ordning till dem. Härligt, sa mamma och sätter ryggsäcken på axeln.

\bilder\christmas\1.htm

Det är en härlig dag, snön som föll under natten har gett träden en vitklädd boning och luften är hög klar och kall. Just sådana här dagar känner jag livet i mig, säger Anna och alla skrattar. Ja en sådan här dag fylls livet med glädje...

De är ute hela dagen och till slut hittar de den perfekta julgranen. De sätter sig ner och tänder en eld och äter av den matsäck tomtemor skickat med dem. Att äta smörgåsar och dricka varm choklad en kall vinterdag som den här måste vara ett av det bästa du kan göra, säger Anna och Karin nickar instämmande.

När de väl är hemma igen har mörkret lagt sig. De hoppar in i den varma bastun och väl nybadade och klädda bjuder nissarna på tomteglögg och pepparkakor. Därefter kommer tomtemor in till den lilla salongen och säger att nu slår vi upp portarna till stora matsalen. Därinne hade varken Anna eller Karin varit förut och de gapade stort när de såg det stora dukade bordet. Det var så vackert. På långbordet med all maten gick det att finna allt från sill, salater, julskinka, griskött, leverpastejer, korvar, ostar, köttbullar, gratänger, prinskorvar, omeletter... ja Anna kunde inte räkna upp allt men det såg så gott ut och alla var de riktigt hungriga efter en hel dag ute i friska luften.

Det åts och dracks, skrattet klingade och ja, det var så mysigt och härligt och allt på samma gång.

Efter maten säger Tomas att nu är det dags att hjälpa Tomtefar att komma iväg. De klär på sig sina ytterkläder och går ner till stallarna där renen Rudolf står startklar tillsammans med sina polare Klipp, Klapp och Klang. Den stora släden är fullproppad med julklappar och tomtefar Klas är färdig att ge sig iväg. Han böjer sig ner till flickorna och tackar dem än en gång för att de räddat julen och det inte mer än två gånger! Ho Ho Ho, skrattar tomtefar men nu är det dags att ge sig iväg säger han. Är ni redo? Flickorna tittar på mamma, pappa, mormor och morfar. Ska vi följa med? Ja ni flickor ska följa med medans vi andra blir kvar här ett tag till. Kung Bore har lovat att föra oss tillbaka när tiden är inne.

Kapitel 24 – God Jul

```
<object width="425" height="344"><param name="movie"
value="http://www.youtube.com/v/VAuEUQrh-8w&hl=en&fs=1"></param><param
name="allowFullScreen" value="true"></param><param name="allowsriptaccess"
value="always"></param><embed src="http://www.youtube.com/v/VAuEUQrh-8w&hl=en&fs=1"
type="application/x-shockwave-flash" allowsriptaccess="always" allowfullscreen="true"
width="425" height="344"></embed></object>
```

Kvällen var stjärnklar och månen lyste upp den kristallvita snön. Det var riktigt kallt och trots att flickorna var väl klädda kände de hur frosten bet dem i kinderna. Men vad gjorde det, en kväll som denna? De kände sig oehört viktiga när de klev upp i den stora släden som skulle dras av Rudolf och hans polare Klipp, Klapp och Klang. Tomtefar var laddad och klädd i sin stora röda fina tomtedräkt och han skrattade ho ho ho när han såg att flickorna hade klättrat upp släden och satt där nu ihopkrypna under hans stora fäll. De vinkade av och så bar det iväg högt upp i luften.

\bilder\christmas\1.htm

Allt gick med en sprakande fart och de for världen över och lämnade iväg julklapp efter julklapp. Och det kändes så härligt spännande att få smyga sig in i husen och lägga en hälsning från tomtefar. När släden började bli mer eller mindre tom vänder sig tomtefar till flickorna och frågar om de inte börjar längta hem. Ja, och jag längtar efter min Rodi sa Anna. Rodi det är Annas häst och han har hon inte sett sedan han släpptes ut i vilohagen för länge sedan. Jo, det börjar vara tid att ta hem honom till stallarna nu, inte sant frågar tomtefar. Vi ska ta och åka en sväng förbi för att se hur han har det. Tomtefar gör en snabb sväng åt höger och vips var de framme vid den stora hagen. Där gick Rodi och betade lugnt. Anna hoppar ur släden och går fram och kramar om sin häst. Han gnäggjar tillbaka och Anna förstod att snart skulle hon få se honom hemma i stallet igen.

De fortsätter sedan färden och gör klart med all julklappsutdelning. Anna och Karin är nu så trötta och bjällrorna är så sövande att de inte längre kan hålla ögonen öppna. De sover så gott under den stora fällen och drömmer om det äventyr de varit med om. Tänk att de lärde sig ett nytt språk och fick träffa både Dunderklumpen, Jätten Jorm, Kleva och stortrollen. Och de räddade tomtefar och räddade julen. Så går de in i den djupa drömlösa sömnen...

Plötsligt vaknar Anna och sätter sig spikrak upp i sängen. I sängen! I min säng utropar Anna och nu börjar även Karin vrida på sig. Hon gnyr yrvaket "vad gästas du om" det är fortfarande natt och vi har lång väg kvar... Då sätter sig även Karin upp. Va? Har jag drömt alltihopa? Och du? Anna och Karin pratar i mun på varandra att de har varit iväg på äventyr och ... så förstår de. Det är ingen dröm men nu har de kommit hem igen. De rusar in till mamma och pappa och ser efter om de ligger där. Och visst gör de det. Mamma, pappa, vakna nu! Vi är hemma igen. De hoppar upp i sängen och mamma säger att ja, nu är vi hemma igen mina små änglar. Och vet ni vad det är för dag idag? JULAFTON!! Och nu blir det en himlans fart på allihopa för julaftonsmorgon innebär ett besök i skogen, tända en brasa och äta stekta äggmackor!

Mamma är raskt uppe och gör iordning äggmackor, kaffe och barnen ska få varm mjölkchoklad. Det är fortfarande svart ute och månen står högt på himlen. Om de inte visste var klockan var skulle de absolut tro det fortfarande var mitt inatten. De packar sig in i bilen och åker ut till Heidmörk, den närliggande skogen. Under bilfärden sitter flickorna tysta som om de höll på att smälta allt de varit med om. När pappa stannar bilen vänder han sig om till flickorna – nu är det väl skönt att vara hemma igen? Anna och Karin tittar på varandra. Det var alltså ingen dröm utan de hade verkligen varit med om alltihopa.

God Jul mina små flickor säger mamma och kramar om dem båda två. Nu ska vi ha en riktigt härlig dag tillsammans. De tänder brasan och äter med andakt de ljuvligt goda äggmackorna. Det må hända att det är roligt att vara med om äventyr men det slår ändå inte julaftonsmorgonen. Det här är det bästa flickorna vet... God Jul hör de någon viska från skogen. Det är visst skogsmulle som tisslar, säger Anna och de båda ropar God Jul tillbaka.

The End